

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (ΚΑΤΑ ΤΗΝ «ΣΚΟΠΙΑ»)

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Γράφει ο Κάρολος Ρώσσελ στο βιβλίο «Γραφικαὶ Μελέται», Τόμος Α', σελ. 260: «Ὁ Ἰησοῦς διήλθε τρία καὶ ἡμίσει ἔτη τῆς Ἐαυτοῦ ζωῆς - ἕως οὗ ἡ ἀνθρωπίνη Αὐτοῦ ὑπαρξις- ἔληξεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἀφοῦ δὲ παρέμεινε νεκρὸς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἠγέρθη εἰς τὴν ζωὴν - εἰς τελειότητα πνευματικῆς ὑποστάσεως, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πνεύματος-πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν - "Τὸ γεννώμενον ἐκ τοῦ Πνεύματος εἶναι πνεῦμα"- ὁ Ἰησοῦς ὄθεν κατὰ τὴν ἀνάστασι καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασι αὐτοῦ ἦν Πνεῦμα -πνευματικὴ ὑπόστασις, καὶ οὐχὶ πλέον ἀνθρωπίνη τοιαύτη ὑφ' οἵανδῆποτε ἔννοια».

Καὶ στὴν σελ. 261: «Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς εἰς θυσίαν ἀφιερώσεώς Του ἐν τῷ βαπτίσματί Του, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐλογαριάσθη ὡς νεκρά - καὶ ἐκεῖ ἡ νέα φύσις ἐλογαργιάσθη ὡς ἀρχίσασα ἥτις μετὰ ταῦτα ἐτελειώθη ἐν τῇ ἀναστάσει, ὁπότε ἀφίχθη εἰς τὸ τέλειον, πνευματικὸν ἐπίπεδον- ἐγέρθεις σῶμα πνευματικόν».

Ὁ Κάρολος Ρώσσελ μᾶς πληροφορεῖ, λοιπόν, ὅτι κατὰ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις Του ἐλογαριάσθη ὡς νεκρά. Ἡ δράσι τῆς νέας φύσεως ἀρχίζει κατόπιν γὰρ νὰ τελειοποιηθεῖ κατὰ τὴν ἀνάστασι ὅπου ἠγέρθη πνευματικὸ σῶμα. Ἄρα, ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀνελήφθη μὲ τὸ σῶμα Του. Αὐτὴ ἡ διδαχὴ εἶναι ξένη πρὸς τὴν Ἁγία Γραφή καὶ ἔχει ἀρχὴ ἀπὸ τὸν Κ. Ρώσσελ.

Ἔτσι ἡ κίνησι τοῦ Ρώσσελ -καὶ θεμελιωτοῦ τῆς «Σκοπιᾶς»- ἔχει ἀπὸ τὴν ἰδρυσὴ τῆς ὡς βασικῆ διδασκαλία τῆς ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι Θεός.

1928. «Καταλλαγὴ», σελ. 139: «Ἐάν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο Θεὸς τότε τὸ σύμπαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας θά ἦτο ἄνευ Θεοῦ. Ὁ ἀνθρωπος Ἰησοῦς ἔπρεπε νὰ διαμεῖνη νεκρὸς διὰ παντὸς ἔάν ἔμελλε νὰ εἶναι ἀντικαταστατῆς τοῦ Ἀδάμ. Διὰ τοῦτο ἐννοεῖται ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐγερθῆ ἐκ τοῦ θανάτου ὡς ἀνθρωπος καὶ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ προμηθεύσῃ τὴν ἀπολυτρωτικὴν ἀξίαν... Ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν ὡς ἀνθρωπος, ἀλλ' ἠγέρθη ὡς πνευματικὸν ὄν».

1936. «ΠΛΟΥΤΗ», σελ. 29: «Ὁ ἀνθρωπος Ἰησοῦς ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπτώχευσεν ὡς ἀνθρωπος καὶ ἀπέθανε ἐπονειδίστως... Ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς ἦτο ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἰεχωβᾶ Θεὸς ἠγειρεν ἐκ τοῦ θανάτου, θεῖον πλάσμα, καὶ ὁ ὁποῖος ζεῖ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἰεχωβᾶ ἔδωκεν ἄπειρα πλοῦτη».

Ἄγνοεῖ τελείως τὴν Ἁγία Γραφή ὁ Ἰωσήφ Ρόδερφορντ ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Καταλλαγὴ».

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος στὴν Α' Ἐπιστολῇ του, στὸ ἐδάφ. Γ', 19 γράφει γιὰ τὸν Ἰησοῦ: «Ἐκήρυξε καὶ πρὸς τὰ ἐν φυλακῇ πνεύματα». Ποῖος ἐκήρυξε, ὁ νεκρός; Ἐπίσης καὶ στὴν Ἀποκάλυψη, ἐδάφ. Α', 18, ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, λέει: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος

ἐκατ. εὐρῶ νέο ἔλλειμμά τῆς, προσέφερε γιὰ τὴν πιὸ πάνω ἐκπομπή τὸ σεβαστὸ ποσὸν τῶν 2,34 ἑκατομμυρίων εὐρῶ, δηλαδή, 13.000 εὐρῶ γιὰ κάθε ἐκπομπή στὴν NET («ΤΟ ΠΑΡΟΝ» 20.8.2006, 24.9.2006, 17.10.2006 καὶ 12.10.2006).

Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅμως, δὲν χρειάζεται τὴν εὐφυΐα ἐξωγήινων γιὰ νὰ ἀντιληφθεῖ ποιοὶ παίζουσι εἰς βάρος τῆς θρησκευτικῆς, πολιτιστικῆς, ἐθνικῆς, πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ὑποστάσεως του καὶ εἰς βάρος τῆς νοημοσύνης του.

καὶ ὁ ἔσχατος ὁ ζῶν καὶ ἔγινα νεκρὸς καὶ ἰδοὺ εἶμαι ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Ἐπίσης διαβάζουμε στὶς Πράξεις, Β΄, 27-31 καὶ ΙΓ΄, 35 αὐτὰ τὰ ὁποῖα προφήτευσε ἀναφερόμενος στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὁ προφήτης Δαβὶδ (Ψαλμὸς ΙΣΤ΄, 10): «Δὲν θέλεις ἐγκαταλείψει τὴν ψυχὴ μου ἐν τῷ Ἄδῃ οὐδὲ θέλεις ἀφήσει τὸν Ὅσιόν σου νὰ ἴδει διαφθοράν». Τὴν αὐτὴ διδασκαλία περὶ ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς πνευματικοῦ ὄντος, παρουσιάζει ὁ Ἰ. Ρόδερχορντ μὲ τὸ ὡς ἄνω βιβλίο τοῦ «ΠΛΟΥΤΗ».

1953-57. «Νέοι Οὐρανοὶ καὶ Νέα Γῆ», σελ. 323: «Ὁ Ἰεχωβά Θεὸς δεχόμενος τὴν τέλεια ἀνθρώπινη θυσία τοῦ ἀρχιερέως του, δὲν μποροῦσε ν’ ἀναστήσει τὸν Υἱόν του σὲ ζωὴ ὡς ἄνθρωπο καὶ πάλι μὲ τὸ ἴδιο ἀκρωτηριασμένο σάρκινο σῶμα. Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς σύμφωνα μὲ τὸ ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦ μὲ τὸ ἅγιόν του πνεῦμα σὲ πνευματικὴ υἰότητα τὸν ἀνεξωποιοῦσε σὲ πνευματικὴ ζωή».

Κατ’ ἀρχὴν ἀπὸ ποῦ πληροφορήθηκε ὁ «δοῦλος», ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἀκρωτηριασμένο σῶμα, μήπως τοῦ ἔλλειπε κάποιο μέρος τοῦ σώματός του; Ἀσφαλῶς, ὄχι ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή ἢ ὁποῖα μὲ σαφήνεια κηρύττει διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν «Σκοπιά». (Ἰωάν. ΙΘ΄, 33-37, Ἔξοδ. ΙΒ΄, 46, Ἀριθ. Θ΄, 12, Ψάλ. ΛΔ΄, 20). Ἐπίσης γράφει ἀκόμη στὸ κείμενο. «Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἐγέννησε ...σὲ πνευματικὴ υἰότητα». Δὲν μᾶς πληροφορεῖ ὅμως ὡς ἄνθρωπος πῶς ἐγεννήθη; Ἐπειδὴ ἡ «Σκοπιά» ἰσχυρίζεται ὅτι ὅλες οἱ διδασκαλίες ἔχουν ὡς ἀναφορὰ τὴν Ἁγία Γραφή, στὸ κατὰ Λουκᾶν, ἐδάφ. Α΄, 31-35, διαβάζουμε: «Ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία, Πνεύματος Ἁγίου καὶ δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου». Φυσικὰ εἶναι ἀδύνατο γιὰ τὸν «δοῦλο» νὰ δεχθεῖ τίς δυὸ φύσεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν μοναδικότητά Του, ὡς Σωτῆρος, διότι τότε ποιὸς θὰ εἶναι ὁ ρόλος τοῦ «δοῦλου»; Ἄξιο προσοχῆς εἶναι ἀκόμη ὅτι ὁ Παντοδύναμος Ἰεχωβά τῆς «Σκοπιᾶς» δὲν μποροῦσε νὰ ἀναστήσει τὸν Υἱό του!

1958. «Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου», σελ. 337: «Ὁ Ἰησοῦς ὅταν πέθανε ὡς ἄνθρωπος

... ἀνέλαβε πάλι τὸ οὐράνιο ὄνομα τοῦ Μιχαήλ. Τὸ ὄνομα Μιχαήλ ἀνελήφθη πάλι γιὰ νὰ τὸν συνδέσει μὲ τὴν προανθρώπινη ὑπαρξή του. Ὡς Μιχαήλ ἦταν τὸ οὐράνιο μέλος τὸ ὁποῖον ἢ ἀπὸ ἀγίους ἀγγέλους συζυγικὴ ὁργάνωση τοῦ Ἰεχωβά, -ἢ συμβολικὴ «γυνή» τοῦ Ἰεχωβά- ἐπρομήθευσε γιὰ νὰ ἀποτελέσει τὸ σπέρμα».

Μετὰ τὸν θάνατό Του ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέλαβε τὸ οὐράνιο ὄνομα τοῦ Μιχαήλ. Τὸ ὄνομα Μιχαήλ ἀνελήφθη. Ὡς ἐκ τούτου, **προκύπτει ὅτι σωτήρας τοῦ κόσμου εἶναι τὸ ὄνομα Μιχαήλ ἀφοῦ αὐτὸ ἀνελήφθη.**

Λάθος ἔκανε ὁ ἄγγελος ὅταν ἀνήγγειλε στοὺς ποιμένας (Λουκ. Β΄, 11) «Διότι σήμερον ἐγεννήθη εἰς ἐσᾶς ἐν πόλει Δαβὶδ σωτῆρ ὅστις εἶναι Χριστὸς Κύριος ...». Ἔπρεπε νὰ πεῖ: «ὁ Μιχαήλ». Λάθος καὶ ἡ Ἐλισάβετ πού εἶπε, μέσῳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στὴν Παρθένο Μαρία «καὶ πόθεν μοὶ τοῦτο νὰ ἔλθῃ, ἢ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με» (Λούκ. Α΄, 43). Ἄς σημειωθεῖ δὲ ὅτι ἡ Ἐλισάβετ ἦταν σύζυγος ἱερέως καὶ γνώριζε πολὺ καλὰ τίς γραφές καὶ τὸ γιατί προσφώνησε τὴν Παρθένο Μαρία «μητέρα τοῦ Κυρίου». Εἶναι σημαντικό ὅτι ἡ Παρθένος δὲν τὸ ἀρνήθηκε. Τελικὰ ἡ διδαχὴ τοῦ «δοῦλου» εἶναι, ὅτι ὅλες οἱ γραφές πού ἀναφέρονταν στὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία ὁμιλοῦσαν γιὰ τὸν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ. Λογικὰ, οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζονται «Μιχαηλῖνοὶ -μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» καὶ ὄχι «Χριστιανοὶ μ. τ. Ἰ.» ὅπως θέλουν.

1961. «Ἀγιασθῆτω τὸ ὄνομά σου», σελ. 273: «Ὁ Ἰησοῦς ἀφήνοντας τὸ ὑλικὸ του σῶμα, ἐπιστρέφοντας στὴν ἀόρατη πνευματικὴ κατάστασή του μὲ τὴν ἀνάληψή του, δὲν διέτρεξε κίνδυνο τῆς ζωῆς του, ὅπως λόγω χάριν ἀπὸ ζῶνες ἀκτινοβολίας γύρω ἀπὸ τὴν γῆ».

Θὰ ρωτήσετε: «Ποῦ τὰ γράφει ὅλα αὐτὰ ἢ Ἁγία Γραφή»; Μάταια! δὲν πρόκειται νὰ ἀπαντήσῃ ὁ «δοῦλος», διότι δὲν τὰ γράφει πουθενά. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι προϊόντα νοσηρῆς φαντασίας.

1976. «Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ δύναμις», σελ. 190: «Ὁ ἀνεστημένος Ἰησοῦς ἐμφανίστηκε μὲ ὑλοποιημένο σῶμα, ἐπειδὴ οἱ μαθητὲς νόμιζαν ὅτι ἐβλεπαν, ἓνα πνεῦμα· τοὺς εἶπε ὅτι σὰρκα καὶ ὀστᾶ δὲν ἔχει ἓνα πνεῦμα. Ὅταν ἀνελήφθηκε, ἐξαφανίσθηκε, δὲν πῆρε στὸ πνευματικὸ βασίλειο ἐκεῖνο τὸ σῶμα καὶ τὸν ρουχισμό».

«Μπορεῖτε νὰ ζεῖτε γιὰ πάντα», σελ. 79: «Σὲ μία προφητεία γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἡ βίβλος λέει “Παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς θάνατον ...καὶ αὐτὸς ἐβάστασε τὰς ἀμαρτίας πολλῶν” (Ἡσαΐας ΝΓ΄, 12). Ἡ διδασκαλία γιὰ τὸ ἀντίλυτρον ἀποδεικνύει ὅτι ἦταν μία ψυχὴ -ὁ Ἀδάμ- ποὺ ἀμάρτησε καὶ ὅτι προκειμένου νὰ ἀπολυτρωθοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἔπρεπε μία ἀντίστοιχη ψυχὴ -ἓνας ἄνθρωπος- νὰ θυσιασθεῖ. Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ νὰ παραδώσει τὴν ψυχὴν του σὲ θάνατο προμήθευσε τὸ ἀντίλυτρο. Ὁ Ἰησοῦς ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ πέθανε.

Σελ. 144: «Ὡστε λοιπόν, τί συνέβη στὸ σὰρκινο σῶμα τοῦ Ἰησοῦ; Δὲν βρῆκαν οἱ μαθητὲς τὸν τάφο ἄδειο; Ναί, τὸν βρῆκαν, γιατί ὁ Θεὸς ἐξαφάνισε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Γιατί τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Θεός; Ἐκπλήρωσε ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν γραφεῖ στὴν Ἁγία Γραφή (Ψαλ. ΙΣΤ΄, 10, Πράξ. Β΄, 31) Ὡστε ὁ Ἰεχωβά θεώρησε κατάλληλο νὰ ἐξαφανίσει τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε κάνει ἀπὸ πρὶν μὲ τὸ σῶμα τοῦ Μωυσῆ (Δευτ. ΛΔ΄, 5-6). Ἐπίσης ἂν τὸ σῶμα εἶχε ἀφεθεῖ στὸν τάφο οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ καταλάβουν ὅτι εἶχε ἀναστηθεῖ ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἐφόσον τὸν καιρὸ ἐκεῖνο δὲν ἀντιλαμβάνονταν πλήρως τὰ πνευματικὰ πράγματα. Ἀλλὰ ἀφοῦ ὁ Θεὸς μπόρεσε νὰ βάλει τὸ δακτυλὸ του στὴν τρύπα τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἰησοῦ ἀποδεικνύει αὐτὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς μὲ τὸ ἴδιο σῶμα μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε καρφωθεῖ πάνω στὸ πάσσαλο; Ὁχι, γιατί ὁ Ἰησοῦς ἀπλῶς ὑλοποιήθηκε, δηλαδή πῆρε κάποιον σὰρκινο σῶμα, ἀκριβῶς ὅπως εἶχαν κάνει καὶ ἄγγελοι στὸ παρελθόν. Προκειμένου νὰ πείσει τὸν Θεὸν ὅτι ἦταν Αὐτός, χρησιμοποίησε ἓνα σῶμα μὲ πληγές.

Ἐμφανίστηκε ἀπολύτως ἀνθρώπινος ἰκανὸς νὰ φάει καὶ νὰ πιεῖ, ἀκριβῶς ὅπως εἶχαν κάνει οἱ ἄγγελοι τοὺς ὁποίους εἶχε φιλοξενήσει ὁ Ἀβραάμ (Γέν. ΙΓ΄, 2)».

Κατ’ ἀρχὰς, αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ καὶ ἄκρως ἀντιγραφικὰ μᾶς πληροφορεῖ ἡ «Σκοπία», ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν πῆρε στὸ πνευματικὸ βασίλειο οὔτε τὸ σῶμα Του, οὔτε καὶ τὸν ρουχισμό Του. Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμῶς στὸ ἐδάφ. Πράξ. Α΄, 9-11 κηρύττει ὅτι: «Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα βλεπόντων αὐτῶν ἀνελήφθη ...καὶ ἐνῶ ἦσαν ἀτενίζοντες εἰς τὸν οὐρανὸν ὅτε οὗτος ἀνέβαινεν ἰδοὺ ἄνδρες δυὸ μὲ ἱμάτια λευκὰ, ἐστάθησαν πλησίον αὐτῶν. οἷτινες καὶ εἶπον: “Ἄνδρες Γαλιλαῖοι τί ἴστασθε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανὸν, οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὅστις ἀνελήφθη ἀφ’ ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, θέλει ἔλθει οὕτω, καθ’ ὃν τρόπον εἶδατε, αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν”». Ὁ «δοῦλος» ὁμῶς συνεχίζει γράφοντας ὅτι «ἦταν μία ψυχὴ, ὁ Ἀδάμ, ποὺ ἀμάρτησε καὶ προκειμένου νὰ ἀπολυτρωθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε μία ἀντίστοιχη ψυχὴ -ἓνας ἄνθρωπος- νὰ θυσιασθεῖ».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι μία ὁποιαδήποτε ψυχὴ -ἓνας ἄνθρωπος- ποὺ ἔπρεπε νὰ θυσιασθεῖ, διότι τότε καὶ ἐκεῖνος θὰ εἶχε ἀμαρτωλὴ ψυχὴ. Ἐκεῖ μᾶς ὁδηγεῖ ἡ ἀνάλυση τοῦ «δούλου». Διότι ὅπως λέει ἡ Ἁγία Γραφή: «Οὐδεὶς δύναται ποτὲ νὰ ἐξαγόραση ἀδελφόν, μηδὲ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Θεὸν λύτρον δι’ αὐτόν» (Ψαλ. ΜΘ΄, 7). «Διότι ὁ νόμος τοῦ Πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μὲ ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀμαρτίας... ὁ Θεὸς πέμψας τὸν ἑαυτοῦ Υἱὸν μὲ ὁμοίωμα σαρκὸς ἀμαρτίας καὶ περὶ ἀμαρτίας κατέκρινε τὴν ἀμαρτία ἐν σαρκί» (Ρωμ. Η΄, 2, 3).

Συνεχίζοντας ὁ «δοῦλος», τὶς κακοδοξίες του, γράφει ὅτι ὁ Ἰεχωβά ἐξαφάνισε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὴν προφητεία τοῦ Δαβὶδ (Ψαλ. ΙΣΤ΄, 10 καὶ Πράξ. Β΄, 31). Τὰ ἐδάφια ὁμῶς αὐτὰ φανερῶνουν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ ἀποκρύψει ὁ «δοῦλος», διότι ὁ Δαβὶδ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ¹

του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα,
πολιτικού επιστήμονος.

(Α' μέρος)

Σεβαστέ μου πάτερ, κυρίες και κύριοι,
Είναι και δική μου χαρά και τιμή να είμαι
και πάλι κοντά σας να μιλήσουμε για θέματα
που ξέρω ότι ενδιαφέρουν πολλούς Ὁρθόδο-

1. Απομαγνητοφωνημένη ομιλία του στο Σεμινάριο Ὁρθόδοξου Πίστεως, που γίνεται κάθε Κυριακή στο Ἐνοριακό Κέντρο του Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς, τοῦ ὁμωνύμου προαστείου, ἀπό 11.30' π.μ. ἕως 1 μ.μ.

ξους και στην Ἑλλάδα και ἔκτος Ἑλλάδος.
Σήμερα εἰμεις θα μιλήσουμε για θέματα τα
ὁποια ἄπτονται του ἑλληνικοῦ σχολείου, τῆς
ἑλληνικῆς παιδείας που εἰμεις την θέλουμε
ἑλληνορθόδοξη παιδεία. Κάποιοι ἴσως να
την θέλουν λιγότερο Ὁρθόδοξη, λιγότερο
Ἑλληνική, ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ συζήτηση
γίνεται, ἔχει ξεκινήσει, ὁ ἀγώνας εἶναι μεγά-

«προϊδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως
τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἐγκατελείφθη ἡ ψυχὴ
αὐτοῦ ἐν τῷ ἄδη οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε δι-
αφθοράν».

Ἐπάρχει ὅμως και χειρότερο, τὸ ὁποῖον
εἶναι και ἀσεβές. Προκειμένου να πείσει
τὸν Θωμᾶ ὅτι ἦταν αὐτός, ὑλοποιεῖται και
ἐμφανίζεται με ἓνα σῶμα με πληγές. Ἐδῶ
ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν
«Σκοπιά» να χρησιμοποιεῖ πνευματικὰ τεχνά-
σματα, να ψεύδεται, προκειμένου να πείσει
τὸν Θωμᾶ και τοὺς ἄλλους. Τί ἀπάντηση θα
δώσει ὁ «δοῦλος» στὸν Θωμᾶ ὅταν ἀναφωνεῖ
«ὁ Κύριός μου και ὁ Θεός μου»;

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ἰη-
σοῦς εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Ἐὰν ὁ «δοῦλος» κη-
ρύττει τὴν ἀλήθεια, τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς
ψεύδεται, ἐφ' ὅσον δὲν λέει στὸ Θωμᾶ: «Ὁχι,
μὴ βλέπεις αὐτὸ τὸ σῶμα, εἶναι ψεύτικο, δὲν
εἶναι τὸ δικό μου». Ἐν ἀντιθέσει ἀποδέχεται
τὴν προσφώνηση τοῦ Θωμᾶ και τοῦ ἀπαντάει
«ἐπειδὴ με εἶδες, ἐπίστευσες, μακάριοι ὅσοι
δὲν με εἶδαν και ἐπίστευσαν» (Ἰωάν. Κ', 29).

Και ὅπως ἡ «Σκοπιά» συνεχίζει:

**1998. «Ὁ παράδεισος ἀποκαθίσταται μέ-
σω...», σελ. 367: «Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς**

ἤγειρε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τὸν πραγματικὸ
Νόμιμο Κληρονόμο τοῦ βασιλεῖα Δαβίδ, χω-
ρὶς να τοῦ δώσει πίσω τὸ σὰρκινο σῶμα του,
τὸ ὁποῖον εἶχε γίνει παντοτινὴ θυσία, ἀλλὰ
δίνοντάς του πνευματικὴ φύση τὴν θεϊκὴ φύ-
ση, ντυμένη με ἀθανασία».

Σὲ ἀντίθεση με ὅσα γράφει ἡ «Σκοπιά», τὸ
σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναστήθηκε. Ἀνα-
φέραμε ἐδάφια ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή. Ὅσο
για τὴν θεϊκὴ φύση -τὴν κατὰ συνέπεια ἀθά-
νατη- αὐτὴ πάντοτε τὴν εἶχε, διότι ἡ θεότητα
δὲν πέθανε στὸ σταυρό, ἀλλὰ ἡ ἀνθρώπινη
φύση ἡ ὁποία και ἀνέστη, ἀκριβῶς, για να
καταργηθεῖ ὁ θάνατος «γενόμενος -ὁ Ἰησοῦς
Χριστός- πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν».

Ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, λιθοβολούμε-
νος, πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, εἶδε τὴν δόξα
τοῦ Θεοῦ και τὸν Ἰησοῦ ἱστάμενον ἐκ δεξι-
ῶν τοῦ Θεοῦ και εἶπε: «Ἴδού, θεωρῶ τοὺς
οὐρανοὺς ἀνεωγμένους και τὸν Υἱὸν τοῦ
ἀνθρώπου - δηλαδὴ τὸν ἀνθρωπο Ἰησοῦ,
τὸν δοξασμένο- ἱστάμενον ἐκ δεξιῶν του Θε-
οῦ» (Πράξ. Ζ', 55, 56). Για μίαν ἀκόμη φορά
ὁ «δοῦλος» ἐκτίθεται, σὲ μιὰ προσπάθεια να
μειώσει τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, βάλ-
λοντας και πολεμώντας τὴν Θεότητά Του.